

UITSPRAAK
SGIM 2020-17

Van

de door Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ingestelde Geschillencommissie Mondzorg als bedoeld in artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017 van de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg (hierna te noemen het 'Reglement').

Inzake

de geschilprocedure van mevrouw A, wonende te B (hierna te noemen 'klaagster'), tegen de heer C, tandarts te D (hierna te noemen 'verweerder'). Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Klaagster maakte het geschil aanhangig bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg door het indienen van een op 28 mei 2020 ondertekend geschilformulier. Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ontving dit geschilformulier op 28 mei 2020.
2. Stichting Geschilleninstantie Mondzorg ontving het door klaagster verschuldigde griffiegeld op 29 mei 2020.
3. Mr. A.C.I.J. Hiddinga, de gemachtigde van verweerder, diende het verweerschrift in op 1 juli 2020.
4. Partijen zijn bij brief van 7 juli 2020 uitgenodigd voor een hoorzitting op 14 augustus 2020.
5. De hoorzitting vond plaats op 14 augustus 2020 te Bunnik. Klaagster is samen met haar vader ter zitting verschenen. Verweerder is samen met zijn gemachtigde ter zitting verschenen.

Het geschil

Klaagster verwijt verweerder dat hij bij het uitvoeren van de reguliere controles niet heeft gehandeld zoals mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. Klaagster voert hiertoe in haar klacht en ter zitting – zakelijk weergegeven en in de kern – het volgende aan.

Klaagster is sinds november 2015 patiënte in verweerders praktijk. Sindsdien liet zij met regelmaat gebitcontroles uitvoeren, waarbij de behandelend tandarts nooit iets bijzonders constateerde.

Klaagster bezocht in maart 2019 twee keer verweerders praktijk vanwege pijn aan haar achterste kies rechtsonder. De tweede keer werden foto's genomen, waaruit bleek dat sprake is van vergevorderde parodontitis met een pocket van 13 millimeter. Vervolgens bleek dat klaagsters kies

moest worden verwijderd en dat de parodontitis ook andere tanden en kiezen had aangetast.

Verweerder verwees klaagster hierop door naar een parodontoloog.

De parodontoloog voerde al een initiële behandeling uit, maar er is ook een zogeheten flapoperatie noodzakelijk en een implantaat. Verweerder bood klaagster aan de kosten voor de initiële behandeling en flapoperatie te vergoeden, maar klaagster heeft dat aanbod niet geaccepteerd omdat zij ook de kosten voor de nabehandeling en het implantaat vergoed wil krijgen.

Klaagster vindt dat verweerder nalatig is geweest omdat hij voor maart 2019 nooit pocketmetingen heeft gemaakt, terwijl in het door de vorige tandarts aan verweerder overgedragen patiëntendossier staat dat bij klaagster sprake is van parodontitis. Als verweerder dit op dat moment met haar had besproken, had de parodontitis op dat moment kunnen worden behandeld. Hierdoor had de parodontitis niet in een zo vergevorderd stadium kunnen raken als nu het geval is en had klaagster de daarmee samenhangende behandelingen niet hoeven ondergaan.

Klaagsters verklaart desgevraagd dat haar vorige tandarts ondanks de notitie in haar patiëntendossier nooit aan haar heeft verteld dat bij haar sprake is van parodontitis. Klaagster raakte dus voor het eerst in maart 2019 bekend met het feit dat bij haar sprake is van parodontitis. Zij wist tot dat moment alleen dat zij verdiepte pockets heeft en bezocht in dat kader diverse keren een mondhygiëniste. Reeds voordat klaagster patiënt werd in verweerdens praktijk stopte zij met haar bezoek aan een mondhygiëniste. Zij kan zich niet herinneren waarom zij daarmee is gestopt.

Klaagster vordert een schadevergoeding van € 5.000,-, die bestaat in de kosten voor de nabehandeling door de parodontoloog en het nog te plaatsen implantaat.

Het verweer

Verweerder voert in zijn verweerschrift en ter zitting – zakelijk weergegeven en in de kern – het volgende verweer.

Tijdens het kennismakingsgesprek met klaagster wist verweerder niet dat in klaagsters patiëntendossier staat dat bij haar sprake is van parodontitis, omdat hij op dat moment klaagsters patiëntendossier nog niet had ontvangen van haar vorige tandarts. Hierna is klaagster behandeld door verschillende tandartsen uit zijn praktijk. Verweerder vindt dat gedurende die consulten meer aandacht had moeten worden besteed aan het parodontium door in ieder geval pocketmetingen te doen en zo nodig ook te verwijzen naar een mondhygiëniste. Verweerder heeft klaagster daarom een financiële tegemoetkoming aangeboden, maar vindt dat het te ver gaat om ook de nabehandeling en een implantaat te (moeten) vergoeden.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie

De Geschilleninstantie is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de ANT, KNMT, NVM of ONT zijn ook aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen daarom onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie stelt vast dat verweerder is aangesloten bij de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie]. Dit betekent dat verweerder via deze klachtenregeling is aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over de klacht.

Ontvankelijkheid

De Geschilleninstantie stelt vast dat geen sprake is van een van de in artikel 9 genoemde gronden voor niet-ontvankelijkheid en verklaart klaagster daarom ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie stelt voorop dat een tandarts jegens een patiënt geen resultaatsverplichting heeft maar een inspanningsverplichting. Dit betekent dat een tandarts jegens zijn patiënt niet verplicht is een bepaald resultaat tot stand te brengen, maar wel verplicht is zich een bepaalde inspanning te getroosten, namelijk de inspanning die men mag verwachten van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. De reden hiervoor is dat het bij een geneeskundige behandeling meestal niet mogelijk is een bepaald resultaat te garanderen, omdat het menselijk lichaam in het (genezings)proces een ongewisse factor vormt. Zelfs bij onberispelijk medisch handelen, kan het beoogde resultaat uitblijven. Van een tekortkoming kan dan ook pas worden gesproken als komt vast te staan dat de tandarts zich onvoldoende heeft ingespannen of bij de inspanning een fout heeft gemaakt.

Bij de beantwoording van de vraag of een tandarts heeft voldaan aan deze inspanningsverplichting moeten alle feiten en omstandigheden van het geval worden betrokken zoals deze aan de tandarts ten tijde van de behandeling bekend waren of behoorden te zijn.

De Geschilleninstantie is op basis van de volgende feiten en omstandigheden van oordeel dat verweerder niet heeft gehandeld als mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts:

- Voorafgaand aan het kennismakingsgesprek met klaagster heeft verweerder zich niet goed op de hoogte gesteld van haar patiëntendossier.
- Bij klaagster is niet elk jaar een onderzoek ingesteld dat resulteert in een DPSI-score.
- Op een bitewing-foto's van klaagster gemaakt in 2017 is een evident aanwezige, in beginsel te behandelen paradontale afwijking te zien terwijl hierop door verweerder geen actie is ondernomen.

De Geschilleninstantie verklaart op grond van bovenstaande – ook in onderling verband beschouwd – klaagsters klacht gegrond.

Schadevergoeding

Nu de klacht door de Geschilleninstantie gegrond is verklaard, komt de vraag aan de orde of de door klaagster gevorderde schadevergoeding toewijsbaar is. Daarvoor is in ieder geval nodig dat sprake is van zogeheten 'causaal verband' tussen verweerdere verwijtbare handelen en de kosten die klaagster vordert. Causaal verband betekent dat klaagster in ieder geval moet aantonen dat zij de gevorderde kosten niet had moeten maken als verweerder niet verwijtbaar had gehandeld.

De Geschilleninstantie is om het volgende van oordeel dat klaagster niet heeft aangetoond dat zij de behandelingen waarvoor zij een vergoeding vordert niet ook had moeten ondergaan als verweerder haar parodontitis ten tijde van het kennismakingsgesprek had besproken.

De Geschilleninstantie stelt op basis van het dossier vast dat klaagster in 2014 een DPSI-score van C had. Naar het oordeel van de Geschilleninstantie was klaagsters parodontitis daarmee op dat moment in 2014 reeds in een zo vergevorderd stadium dat het aannemelijk is dat voor haar parodontitis op dat moment dezelfde behandelingen waren geïndiceerd als de behandelingen die klaagster nu heeft ondergaan en nog moet ondergaan. De Geschilleninstantie overweegt in dit kader nadrukkelijk dat het naar haar oordeel geenszins vaststaat dat klaagster haar kies rechtsonder in dat geval in 2014 had kunnen behouden, althans heeft klaagster dat onvoldoende onderbouwd.

Klaagster heeft er vervolgens voor gekozen om de in 2014 gestarte behandelingen bij de mondhygiëniste te staken. De Geschilleninstantie acht het daarom aannemelijk dat haar parodontitis ten tijde van haar kennismakingsgesprek met verweerder ook (tenminste) in een vergevorderd stadium verkeerde, waarvoor dus dezelfde behandelingen waren geïndiceerd als de behandelingen die klaagster nu heeft ondergaan en nog moet ondergaan.

Oftewel, als verweerder voorafgaand aan het kennismakingsgesprek (zorgvuldig) kennis had genomen van klaagsters patiëntendossier, waren dezelfde behandelingen geïndiceerd als waarvoor klaagster nu een vergoeding vordert. Klaagster heeft het causaal verband tussen de door haar gevorderde kosten en verweerders verwijtbare handelen dus niet aangetoond, waardoor de gevorderde schadevergoeding niet wordt toegewezen.

De door verweerder reeds uit coulance betaalde gelden staan buiten het oordeel van de Geschilleninstantie.

Griffiegeld

Gelet op het feit dat klaagsters klacht gegrond is, is de Geschilleninstantie van oordeel dat verweerder het door klaagster betaalde griffiegeld moet vergoeden.

Uitspraak

De Geschilleninstantie:

- verklaart de klacht gegrond;
- wijst de door klaagster gevorderde schadevergoeding af;
- veroordeelt verweerder tot vergoeding aan klaagster van het door haar betaalde bedrag aan griffierecht van € 75,--.

Namens de Geschilleninstantie,

Bunnik, 14 augustus 2020

Met verzenddatum, 7 september 2020